



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Lachmanna a soudců Mgr. Jana Ferfeckého a Mgr. Aleše Sabola ve věci

žalobce: **EKO Logistics s.r.o.**, IČO 26710170
sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem

zastoupeného advokátem JUDr. Tomášem Sequensem
sídlem Jungmannova 745/24, Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 4. 2018, č. j. MZP/2017/500/1430,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“), ze dne 25. 10. 2017, č. j. ČIŽP/41/2017/4149 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně žalobci podle § 66 odst. 4 písm. g) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění

rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „**zákon o odpadech**“), uložil pokutu ve výši 150 000 Kč za porušení povinností vyplývajících z čl. 18 ve spojení se čl. 3 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1013/2006, o přepravě odpadů, (dále jen „**nařízení 1013/2006**“) spočívající v tom, že žalobce v srpnu 2016 (cca ve dnech 15. – 16. 8. 2016) provedl nedovolenou přepravu odpadů – nadceně směsi GSM antén obsahující nadceně pásy/trisky sklolaminátu v celkovém množství 16 074 tun ve smyslu čl. 2 odst. 35 písm. g) nařízení 1013/2006 (dále jen „**kompozitní odpad**“), když jako osoba, která zařizuje přepravu podle čl. 18 nařízení 1013/2006, odeslal do Spolkové republiky Německo zásilku kompozitního odpadu, již vybavil dokladem podle přílohy VII nařízení 1013/2006, kterému provedená přeprava kompozitního odpadu neodpovídala, protože v bloku 9 dokladu byl popis „*personal computers*“, v bloku 10 dle přílohy III nařízení 1013/2006 kód B1010 a kód dle Katalogu odpadů 16-02 14 a protože zásilka kompozitního odpadu byla dopravována jinému příjemci než tomu, který byl uveden v bloku 2 dokladu (společnost ALKU GmbH), tedy společnosti AURUBIS AG. Žalobce dále jako osoba zařizující přepravu kompozitního odpadu provedl přepravu kompozitního odpadu do zařízení, v němž kompozitní odpad nebylo možné využít, neboť byl znečištěn jiným materiálem v míře, která zabránila jej využít u příjemce, jemuž byl přepravován. Takto jím odeslaný kompozitní odpad nesplňoval podmínku uvedenou v prvním odstavci písm. b) přílohy III nařízení 1013/2006, když v zařízení společnosti AURUBIS AG nebylo lze neupravený (nedekontaminovaný) kompozitní odpad obsažený v zadržené zásilce zpracovat.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval předchozí průběh správního řízení, shrnul závěry uvedené v prvostupňovém rozhodnutí a sumarizoval žalobcem vznesené odvolací námitky.
4. K odvolací námitce žalobce, v níž žalobce zpochybnil, že měl postavení osoby, která ve smyslu čl. 18 nařízení 1013/2006 odeslala zásilku kompozitního odpadu, a to s odkazem na kupní smlouvu uzavřenou dne 8. 6. 2016 se společností ALKU GmbH (dále jen „**kupní smlouva**“), v níž byla obsažena smluvní obchodní doložka EX WORKS, která znamenala, že dodávka žalobce jako prodávajícího byla splněna převzetím zboží kupujícím v závodě prodávajícího, a že osobou odpovědnou za objednání a úhradu přepravy byla společnost ALKU GmbH, žalovaný uvedl, že o osobu, která přepravu odpadu zajišťuje, vymezuje čl. 18 odst. 1 a 2 nařízení 1013/2006. Tato osoba je podle daného ustanovení povinna kompozitní odpad při přepravě doprovodit dokladem podle přílohy č. VII nařízení 1013/2006 (dále jen „**doprovodný doklad**“). Žalobce přitom tento doprovodný doklad sám v bloku 1 vyplnil tak, že se jednoznačně identifikoval jako osoba v pozici „osoby, která přepravu zařizuje“. Rovněž v bloku 12 téhož doprovodného dokladu (prohlášení osoby, která přepravu zařizuje) svědčilo razítko a podpis žalobce pro závěr, že žalobce zařizoval samotnou přepravu kompozitního odpadu určenou příjemci – společnosti ALKU GmbH na území Spolkové republiky Německo. Žalovaný zkonstatoval, že smluvní doložka INCOTERMS 2010 – EX WORKS uzavřená mezi žalobcem a společností ALKU GmbH v kupní smlouvě představovala doložku pro zahraniční obchod, kterou bylo lze upravovat pouze vzájemná práva a povinnosti smluvních stran, přičemž jejich sjednáním nemohlo dojít ke změně veřejnoprávního režimu, čili závazných ustanovení nařízení 1013/2006. Žalobce byl přitom zcela jednoznačně osobou v jurisdikci země odeslání kompozitního odpadu, která zařizovala přepravu ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení 1013/2006, což také žalobce správně uvedl v bloku

1 doprovodného dokladu. Co se týkalo vyplnění bloku 12 doprovodného dokladu, pak platily odpovídající pokyny uvedené v příloze IC nařízení 1013/2006 tak, že předmětné prohlášení podepisovala osoba v jurisdikci země odeslání odpadu, která přepravu zařizuje, tj. táž osoba jako osoba v uvedené v bloku 1 doprovodného dokladu. Podle žalovaného se jednalo o povinnost odesílatele odpadu podle přímo použitelného evropského nařízení za účelem ochrany životního prostředí před nekontrolovaným pohybem odpadů, přičemž tuto povinnost nebylo lze převést kupní smlouvou na zahraničního příjemce odpadu. Odpovědnost tak byla straně žalobce, proto šlo k jeho tíži i to, že kompozitní odpad byl přepraven jinam – žalobce měl zásilku kompozitního odpadu předat oprávněné společnosti ALKU GmbH, nikoliv někomu jinému (společnosti AURUBIS AG). Správní orgán prvního stupně tak žalobce správně sankcionoval v prvostupňovém rozhodnutí kromě jiného za uvedení nepravdivých informací v blocích 2, 9 a 10 doprovodného dokladu, jež neodpovídaly reálné přepravě kompozitního odpadu co do běžného popisu a identifikace odpadu, resp. co do jejich příjemce. Nedovolenou přepravou odpadu pak byla podle definice článku 2 odst. 35 písm. g) bodě iii) nařízení 1013/2006 přeprava odpadů i tehdy, když porušení povinností stanovených nařízením 1013/2006 spočívalo v uskutečnění přepravy odpadů způsobem, který nebyl výslovně uveden v doprovodném dokladu.

5. Žalovaný dále k týmž odvolacím námitkám žalobce konstatoval, že správní orgán prvního stupně provedl kontrolu kompozitního odpadu mj. také na základě podnětu německého orgánu *Bezirksregierung Arnsberg*, při které zjistil, že odpad zařazený pod kód B1010 připouští zařadit kovy a kovové slitiny v kovové, nedispergovatelné formě bez významného znečištění, tj. nikoliv s více než 5 obj. % jiných příměsí, což však kompozitní odpad nesplňoval pro nadrcené části GSM antén obsahující značné množství umělých minerálních vláken. Toto znečištění kompozitního odpadu bylo také důvodem, který zabránil příjemci odpadu – společnosti AURUBIS AG – tento odpad využít. Žalobce konečně ani nesplnil požadavek správního orgánu prvního stupně spočívající v řádné manipulaci a uskladnění kompozitního odpadu do doby jeho kontroly správními orgány, dále neprokázal a ani nedoložil kvalitativní vlastnosti kompozitního odpadu relevantními doklady a neumožnil posouzení vlastností předmětných odpadů způsobem, který stanovoval pro takový případ zákon o odpadech.
6. K další odvolací námitce žalovaný v napadeném rozhodnutí neshledal, že by výroková část prvostupňového rozhodnutí byla v rozporu se zákonnými požadavky a soudní judikaturou. Správní orgán prvního stupně podle závěru žalovaného uvedl kromě jiného popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání a do odůvodnění prvostupňového rozhodnutí promítl důvody výroku, podklady pro jeho vydání i úvahy, kterými se správní orgán prvního stupně řídil při jejich hodnocení. Tvrzení žalobce ohledně nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí pro nedostatek důvodů žalovaný označil za nepodložené. Sám žalobce ani v průběhu správního řízení, ani v odvolání nevznnesl žádné konkrétní návrhy na doplnění dokazování, takže v projednávané věci postačovalo, že správní orgán prvního stupně převzal závěry z kontrolního protokolu, které vyzněly jednoznačně. Pro tyto účely žalovaný odcitoval závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 6 Ads 163/2012 - 24.
7. Konečně ohledně žalobcem namítané výše uložené pokuty se žalovaný k závěru správního orgánu prvního stupně vyjádřil v tom směru, že střední závažnost ohrožení životního prostředí v případě protiprávního jednání žalobce byla dána předpokladem, že dotčeným jednáním došlo k ohrožení životního prostředí ve smyslu § 67 odst. 2 zákona o odpadech,

kteře nebylo hodnoceno jako ohrožení fatální, ale současně nebylo vnímáno jako bagatelní ohrožení. Tomu podle žalobce svědčil i fakt, že za porušení § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech správní orgán prvního stupně uložil pokutu při spodní hranici sazby, ač za podobný delikt bylo lze uložit pokutu mnohem vyšší, až do výše 50 miliónů Kč. Podle napadeného rozhodnutí tak správní orgán prvního stupně přihlížel k přepravovanému množství kompozitního odpadu, které činilo přibližně 16 tun, což nepředstavovalo zanedbatelné množství odpadu. Kromě toho byl žalobce již v minulosti v oblasti odpadového hospodářství několikrát trestán a v jednom případě dokonce za porušení povinností při přeshraniční přepravě odpadů, o čemž svědčilo rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j. 1189/500/16 31597/ENV/16, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 60 000 Kč za porušení nařízení 1013/2006, spočívajícím v tom, že žalobce odeslal do Spolkové republiky Německo zásilku odpadu, kterou neměl od žalovaného v rámci přeshraniční přepravy odpadů povolenou. Žalovaný tak tímto závěrem zároveň odmítl konstatování žalobce, že srovnání provedené správním orgánem prvního stupně bylo naprosto nepoužitelné.

III. Obsah žaloby

8. Žalobce v podané žalobě nejprve stručně shrnul dosavadní průběh správního řízení a zmínil závěry jak prvostupňového rozhodnutí, tak napadeného rozhodnutí, aby následně v obecné rovině konstatoval, že napadené rozhodnutí spočívalo na nesprávném skutkovém a právním posouzení věci a že je pro nedostatek důvodů nepřezkoumatelné a zmatečné, když jím byl žalobce zároveň přímo dotčen na svých právech.
9. Dále žalobce v relaci ke zjištěnému skutkovému stavu věci předestřel, že již v rámci kontroly zahájené správním orgánem prvního stupně detailně popisoval, že dne 8. 6. 2016 uzavřel ohledně kompozitního odpadu kupní smlouvu, přičemž v této kupní smlouvě byla dohodnuta doložka EX WORKS dle souboru mezinárodních pravidel INCOTERMS 2010, která znamenala, že dodávka kompozitního odpadu společnosti ALKU GmbH byla ze strany žalobce splněna předáním kompozitního odpadu v závodě žalobce. Již dříve ve smlouvě ze dne 23. 9. 2015 bylo mezi žalobcem a společností ALKU GmbH dohodnuto, že žalobce byl povinen v případě komplikací při přepravě jakéhokoli odpadu zajistit jeho zpětné převzetí, či jiné odpovídající naložení s takovým odpadem, a to v souladu s režimem nařízení 1013/2006, na jehož čl. 18 odst. 2 též smlouva výslovně odkazovala. Žalobce dále uvedl, že přepravu kompozitního odpadu objednala v projednávané věci společnost ALKU GmbH, nikoliv žalobce, u dopravní společnosti INT. TRANSPORTE POPOVICE S.R.L. (dále jen „**dopravní společnost**“), která také kompozitní odpad u žalobce naložila. Žalobci tedy nebyl znám důvod, proč byl kompozitní odpad zadržen dopravní společností německými orgány dne 16. 8. 2016 na cestě do společnosti AURUBIS AG, když s ani jedním z těchto subjektů nebyl ve smluvním vztahu.
10. Pokud jde o vlastní žalobní námitky, žalobce v **prvním žalobním bodu** žalovanému vytkl, že napadené rozhodnutí vycházelo z dokumentů, které nebyly ve správním spise, resp. z textace prvostupňového rozhodnutí, které nebylo žalobci v projednávané věci známo. Jinými slovy žalobce brojil proti tomu, že část výroku napadeného rozhodnutí, v níž žalovaný popsal jednání žalobce, textově neodpovídala výroku prvostupňového rozhodnutí; žalovaným potvrzovaný výrok se tak lišil od výroku prvostupňového rozhodnutí, a to nikoliv marginálně. Žalobci tak nebylo z výroku napadeného rozhodnutí zjevné, jestli jím žalovaný „*zvláštním formulačním postupem*“ jen deklaroval výrok prvostupňového rozhodnutí, anebo tím bylo dokladováno, že žalovaný měl k dispozici jinou textaci prvostupňového rozhodnutí, než která byla zaslána žalobci. Současně žalobce zpochybňoval, zdali žalovaný při

rozhodování v projednávané věci vycházel pouze ze správního spisu, nebo i z nějakých dalších dokumentů ve spise neobsažených, se kterými se však neměl možnost seznámit a reagovat na ně.

11. Ve **druhém žalobním bodu** pak žalobce navázal argumentací, v níž brojil proti nesprávným skutkovým závěrům žalovaného uvedeným v napadeném rozhodnutí, a to v důsledku ignorance odvolacích námitek žalobce. Žalobce tak navázal na již výše uvedenou úvodní partii své žaloby a zdůraznil, že nebylo pravdou, že by provedl nedovolenou přepravu kompozitního odpadu. Jeho doprava byla totiž fakticky i smluvně zcela mimo jeho kontrolu, přičemž žalovaný nedostatek důkazů suploval blanketními odkazy na zcela obecné principy nařízení 1013/2006. Pro žalobce nebylo ani zřejmé, z jakého důvodu byl kompozitní odpad odvážen do závodu společnosti AURUBIS AG, s níž ostatně ani žalobce neměl uzavřenu žádnou smlouvu. Žalovaný k odvolací argumentaci žalobce přitom neprovedl žádné dokazování a jen přejal předchozí skutkové závěry správního orgánu prvního stupně, které se však na žádných důkazech nezakládaly, aniž by se vypořádal s argumentací a důkazy předkládanými žalobcem. K vymezení skutkových závěrů žalovaného žalobce ještě doplnil, že správní orgány byly povinny správně a nepochybnitelně identifikovat skutek, kterým měl žalobce protiprávně jednat. S citací partií rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2006, č. j. 6 As 23/2005 - 52, žalobce uzavřel, že vyslovení viny za spáchání deliktu vyžaduje popsat skutek, zjistit spáchaný delikt, kdo jej spáchal a podřadit jej pod skutkovou podstatu některého deliktu. Z těchto důvodů žalobce konstatoval, že napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
12. Následně ve **třetím žalobním bodu** žalobce v žalobě argumentoval obdobně jako v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí tím, že z jeho odůvodnění nebylo patrné, proč by mělo mít výrokem vytýkané jednání charakter porušení nařízení 1013/2006, resp. správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech, za situace, kdy se žalobce vytýkaného jednání nedopustil. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak mohlo jen obtížně vysvětlit, proč by měl být žalobce sankcionován za jednání, které mu nebylo lze přičítat. Žalovaný se přitom s touto žalobcovou odvolací námitkou vypořádal tak, že bez dalšího označil formulaci prvostupňového rozhodnutí za nerozpornou a souladnou s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“). Přitom právě takový postup žalovaného ještě zásadněji než samotné prvostupňové rozhodnutí odporoval takto odkazovanému ustanovení správního řádu. Žalovaný se tak nevypořádal s předloženými důkazními návrhy žalobce.
13. Konečně v posledním, **čtvrtém žalobním bodu**, žalobce rozhojnil svou žalobní argumentaci o námitku, že žalovaný nijak nezhodnotil jeho odvolací námitku týkající se neodůvodněné výše pokuty uložené prvostupňovým rozhodnutím. Přitom bylo zřejmé, že kritériem pro výši pokuty bylo její stanovení výrazně nad rámec jiných sankcí uložených tímž správním orgánem v jiném řízení, které se týkalo zcela jiné věci, pro nynější věc zcela irelevantní.

IV. Vyjádření žalovaného

14. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu s právními předpisy a bylo rovněž věcně správné. Žalovaný primárně odmítl námitku žalobce obsaženou v **prvním žalobním bodu** s tím, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně vylíčil, v čem spočívalo porušení právních předpisů, jak se ho žalobce dopustil a které skutečnosti pro to svědčily. Výrok napadeného rozhodnutí vyzníval zcela

jednoznačně, když v něm bylo uvedeno, že žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

15. Ke **druhému žalobnímu bodu** se žalovaný vyjádřil tak, že odůvodnění napadeného rozhodnutí žádné blanketní odkazy neobsahovalo, nýbrž zcela konkrétně vysvětlovalo, podle kterých ustanovení byl žalobce posuzován. Toto posouzení bylo založeno především na průvodních listech zásilky kompozitního odpadu, které vyplnil sám žalobce prostřednictvím svého pověřeného zaměstnance. Obsah těchto průvodních dokumentů, které byly součástí spisové dokumentace, jednoznačně určil, že to byl právě žalobce, kdo zajišťoval přepravu kompozitního odpadu v projednávané věci. Byť by žalobce svěřil dispozici s kompozitním odpadem společnosti ALKU GmbH na základě soukromoprávního ujednání, neměnilo se tím jeho veřejnoprávní postavení žalobce jako osoby, která zařizovala přepravu kompozitního odpadu. Napadené rozhodnutí tak bylo správně adresováno žalobci co do jeho uplatněné veřejnoprávní odpovědnosti v podobě postihu za správní delikt. Skutečnost, že kompozitní odpad byl dopravován společností AURUBIS AG, pak vyplynula z kontrolního protokolu v projednávané věci, jakož i z okolností zadržení zásilky kompozitního odpadu na území Spolkové republiky Německo.
16. Ze **třetího žalobního bodu** podle žalovaného přesně nevyplývalo, v čem měl žalovaný konkrétně pochybit. Žalovanému nebylo jasné, které důkazy žalovaný opomenul, když soukromoprávní ujednání žalobce zásadně neměla vliv na závazné rozdělení rolí jednotlivých aktérů při realizaci přeshraniční přepravy kompozitního odpadu. Žalobce jimi tudíž nemohl vyvrátit zjištění provedená správním orgánem prvního stupně. Žalovaný tak uzavřel, že ze strany žalobce nebyly vzneseny žádné návrhy na dokazování, kterými by se správní orgány v projednávané věci nezabývaly, či je neprovedly.
17. Žalobce podle názoru žalované ani ve **čtvrtém žalobním bodu** netvrdil, které skutečnosti měl žalovaný v projednávané věci opomenout. Odůvodnění výše pokuty obsahovalo prvostupňové rozhodnutí na str. 8 a násl. Správní orgán prvního stupně řádně popsal význam porušené povinnosti a zhodnotil veškeré relevantní skutečnosti, které mohly být vzaty v potaz, především nikoli zanedbatelné množství kompozitního odpadu v zásilce, jeho nebezpečné vlastnosti zejména co do obsahu sklolaminátových obalů antén. Správní orgán prvního stupně poukázal na vysokou typovou závažnost daného protiprávního jednání, přičemž jím uložená pokuta odpovídala dovozené střední závažnosti. Správní orgán prvního stupně také zohlednil vztah žalobce ke vzniklému následku a opakované páčání přestupků žalobcem na úseku nakládání s odpady, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí rozvedl, že v jednom případě šlo také o porušení ustanovení o přeshraniční přepravě, kdy žalobce jako odesílatel odpadů vypravil do Spolkové republiky Německo zásilku odpadu v podobě olovených akumulátorů v celkovém množství 73 996 kg, aniž by k vypravení této zásilky měl souhlas žalovaného, za což mu byla pravomocně uložena pokuta 60 000 Kč. Takto uložená pokuta nicméně zcela zjevně nesplnila svůj individuálně preventivní účel, když žalobce se obdobného porušení nyní dopustil opakovaně, což mu bylo třeba přičíst k tíži.

V. Replika žalobce

18. Žalobce na vyjádření žalovaného velmi obsírně reagoval svou replikou ze dne 16. 3. 2020. Především znovu zdůraznil, že žalovaný zcela opomněl v rámci odvolacího řízení provést důkazy žalobcem navržené. Žalobce jimi prokazoval, že přeshraniční dopravu kompozitního odpadu zařizovala společnost ALKU GmbH. Žalobce ve správním řízení obstaral úředně ověřené překlady předložené smluvní dokumentace, správní orgán prvního stupně ovšem

nevyčkal předložení úředně ověřené smluvní dokumentace ze strany žalobce a anglickými originály žalobcem předložených smluv se v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nezabýval; žalobce zde současně kritizoval snahu správního orgánu prvního stupně uplatnit v přestupkovém řízení v projednávané věci koncentrační zásadu. Podle žalobce bylo tedy jen účelovým a naprosto nedostatečným postupem správního orgánu prvního stupně, že z čistě formálních důvodů nepředložení úředně ověřených překladů odmítl provedení žalobcem navržených důkazů. Žalovaný, byť již měl úředně ověřené překlady od žalobce v rámci jeho odvolání k dispozici, ovšem pochybení správního orgánu prvního stupně nenapravil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí se toliko okrajově zabýval smluvní doložkou EX WORKS.

19. Správní orgán prvního stupně naopak prvostupňové rozhodnutí postavil výhradně na anglicky psaném dopisu ze dne 17. 8. 2016 nazvaném „Waste Management“, který mu zaslala *Bezirksregierung Arnsberg*. K tomuto dopisu nebyl správním orgánem prvního stupně nikdy doložen překlad do českého jazyka, byť na něm založil své hodnocení v projednávané věci, a to i když někdejší právní zástupce žalobce žádal o předložení tohoto podkladu v jazyce, kterému by rozuměl. Tak se správní orgán prvního stupně dopustil závažné procesní vady.
20. Žalobce rovněž znovu zdůraznil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně nezjistil skutečnosti ohledně zajištění přeshraniční přepravy, když neprovedl důkazy žalobcem navržené v odvolání. Z nich přitom bylo zjevné, že vlastníkem kompozitního odpadu byla od okamžiku jeho předání dopravní společnosti v závodu žalobce právě společnost ALKU GmbH, nikoliv žalobce. Všechny veřejnoprávní následky odpovědnosti za protiprávní jednání proto byly přičitatelné toliko společnosti ALKU GmbH. I kdyby však žalovaný nedospěl k závěru, že žalobce neměl postavení osoby zařizující přeshraniční přepravu kompozitního odpadu, jistě by měl dospět k závěru, že byl v projednávané věci naplněn liberační důvod ve smyslu § 21 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších přestupků (dále jen „**přestupkový zákon**“). Žalobce totiž nemohl zabránit tomu, aby přepravu kompozitního odpadu provedla dopravní společnost, přičemž při vyplnění přepravních dokumentů postupoval výhradně podle informací, které obdržel od svého smluvního partnera, společnosti ALKU GmbH.

VI. Jednání ve věci

21. Na jednání konaném dne 3. 8. 2020 setrvali účastníci na svých procesních stanoviscích a na argumentaci uvedené v jejich písemných podáních, přičemž žalobce opakovaně zdůraznil své námitky týkající se formulace výroku (popisu skutku) v napadeném rozhodnutí, nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a nesprávného právního posouzení (kdy podle žalobce žalovaný jen nekriticky převzal závěry kontroly, aniž by zohlednil smluvní ujednání s odběratelem odpadu) a neodůvodněnosti výše pokuty. Žalovaný k tomu uvedl, že v případě napadeného rozhodnutí je nutné rozlišovat výrokovou část, jež obsahuje i rekapitulaci skutku žalobce, a vlastní výrok, jenž nevzbuzuje žádné pochybnosti. Obdobně ani ostatní argumenty žalovaný nepovažoval za důvodné, když v tomto směru z hlediska podloženosti skutkových zjištění zejména zdůraznil význam žalobcem vyplněného průvodního dokladu.
22. Účastníci zároveň při jednání nevznesli žádné důkazní návrhy nad rámec správního spisu, potažmo písemných podání. K tomu je potřeba uvést, že žalobce v žalobě navrhoval listinné důkazy (zejména pokud jde o úřední překlady smluvních dokumentů týkajících se koupě a dopravy odpadu), které jsou založeny ve správním spise. Vzhledem k tomu, že všechny listiny, o nichž žalobce ve své žalobě hovořil, jsou – jak soud předestřel i během jednání –

součástí správního spisu, žalobce na jejich provedení netrval, když obsahem správního spisu se dle ustálené rozhodovací praxe nedokazuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

VII. Posouzení věci Městským soudem v Praze

23. Městský soud v Praze ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal na základě skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí a v mezích uplatněných žalobních bodů [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
24. Jádrem sporu mezi účastníky řízení v předmětné věci je především otázka řádně zjištěného skutkového stavu věci a jeho právního posouzení, když žalobce již v rámci proběhlého správního řízení namítal, že přepravu kompozitního odpadu žalobce nezajišťoval fakticky, ani smluvně, a se společností AURUBIS AG neměl uzavřenu žádnou smlouvu a napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek skutkových důvodů.
25. Z § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech mimo jiné plyne, že pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která poruší při přeshraniční přepravě odpadů povinnost stanovenou přímo použitelným předpisem Evropských společenství o přepravě odpadů.
26. Ve smyslu čl. 2 odst. 35 písm. d) nařízení 1013/2006 se nedovolenou přepravou rozumí přeprava odpadů, která se uskutečňuje způsobem, který není výslovně uveden ve formuláři oznámení nebo v průvodním dokladu.
27. Z čl. 18 odst. 1 nařízení 1013/2006 se podává, že odpady uvedené v čl. 3 odst. 2 a 4, které mají být přepraveny, podléhají dvěma procedurálním požadavkům, jednak „(a)by bylo možno lépe sledovat přepravu těchto odpadů, osoba v jurisdikci země odeslání, která přepravu zařizuje, zajistí, aby byl odpad doprovázen dokladem obsaženým v příloze VII“, a jednak „(d)oklad obsažený v příloze VII podepíše před zahájením přepravy osoba, která přepravu zařizuje...“.
28. Z rozsudku Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 9. 6. 2016, č. C-69/15 ve věci *Nutrivet*, v přímé relevanci pro nyní projednávanou věc vyplývá závěr, že „...usnadnění sledování přeprav...odpadů ukládá článek 18 nařízení č. 1013/2006 osobě, která podléhá pravomoci země odeslání, která přepravu zařizuje, povinnost dbát na to, aby tyto odpady byly doprovázeny průvodním dokladem, přičemž vnitrostátní orgány mohou vyžadovat tento doklad pro účely inspekce, kontroly uplatňování tohoto nařízení, plánování nebo statistiky..., jelikož tento dokument představuje jediný detailní zdroj informací o přepravě odpadů vyplývajících z tohoto nařízení, který má umožnit příslušným orgánům dotčených zemí splnit svůj úkol dohledu a kontroly vyplývající z téhož nařízení, musí být řádně vyplněn osobou, která zajišťuje tuto přepravu.“ V tomtéž rozsudku pak SDEU dospívá ke konstatování, že „...informace, které musí být povinně uvedeny v průvodním dokladu, zejména pokud jde o dovozce/příjemce, zařízení k využití odpadů, jakož i dotčené země/státy, umožňují zajistit přiměřené sledování přepravy. Tyto informace jsou totiž relevantní nejen z pohledu ochrany životního prostředí, ale i nezbytné ke správnému výkonu úkolů dohledu a kontroly s cílem zachovat, chránit a zlepšovat kvalitu životního prostředí a lidského zdraví. ...Z toho vyplývá, že pokud byla v průvodním dokladu některá informace tohoto typu nesprávná nebo nesoudržná, uvedené úkoly dohledu a kontroly

nemohly být v souladu s nařízením č. 1013/2006 zajištěny, protože pokud nebyly příslušné orgány řádně informovány o skutečnostech dotýčné přepravy, nemohly s ohledem na tuto přepravu zajistit odpovídající sledování s cílem zabránit škodám na životním prostředí a činností, které jsou pro lidské zdraví škodlivé.“ K přednosti právní úpravy povinností podle nařízení 1013/2006 ve vztahu ke konkurenčnímu soukromoprávnímu jednání pak SDEU v citovaném rozsudku doslova uvedl (bod 42): „...v...průvodním dokladu se mají uvádět detailní údaje o přepravě odpadů tak, aby bylo dosaženo cílů dozoru a kontroly, které toto nařízení sleduje. Takový dokument se tedy vyhotovuje podle zvláštní právní úpravy a sleduje dosažení cílů, které jsou vlastní právním předpisům týkajícím se přepravy odpadů, zatímco ostatní dokumenty, jakými jsou mezinárodní nákladní list CMR nebo obchodní faktura, tento účel nemají“ (důraz přidán soudem). SDEU přitom v těchto svých závěrech navázal na svá předchozí rozhodnutí, výslovně pak uvedené v rozsudku SDEU ze dne 12. 12. 2013, č. C-292/12 ve věci *Ragn-Sells*, bod 65, anebo pak v rozsudku SDEU ze dne 26. 11. 2015, č. C-487/14 ve věci *SC Total Waste Recycling SRL*.

29. Soud nejprve v logice žalobcem představených žalobních bodů přikročil k vypořádání těch žalobních námitek, které žalobce podřadil pod **druhý žalobní bod**. V první řadě se soud totiž musel vypořádat s tím, zdali napadené rozhodnutí netrpí vadou nepřezkoumatelnosti, čili zdali je napadené rozhodnutí vůbec způsobilé provedení soudního přezkumu v rámci správního soudnictví, především pak pro žalobcem namítaný nedostatek důvodů zapříčiněných ignorancí odvolacích námitek žalobce ze strany žalovaného. Podle žalobce totiž nebylo pravdou, že by provedl nedovolenou přepravu kompozitního odpadu, neboť tato přeprava byla fakticky i smluvně zcela mimo jeho kontrolu, a nebylo tudíž možné, aby žalovaný nedostatek důkazů bagatelizoval a suploval blanketními odkazy na zcela obecné principy nařízení 1013/2006. Žalovaný k odvolací argumentaci žalobce údajně ani neprovedl žádné dokazování a jen přejal předchozí závěry správního orgánu prvního stupně, které se však na žádných důkazech nezakládaly.
30. K otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí Nejvyšší správní soud v minulosti opakovaně obecněji judikoval, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí se všemi žalobcem uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Stejně tak se Nejvyšší správní soud opakovaně vyjádřil k problematice nepřezkoumatelnosti pro nedostatek skutkových důvodů. Skutkovými důvody, pro jejichž nedostatek je možno rozhodnutí zrušit pro nepřezkoumatelnost, jsou přitom takové vady skutkových zjištění, která utvářejí rozhodovací důvody, typicky tedy tam, kde správní orgán opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem anebo tam, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy v řízení byly provedeny. Městský soud v Praze v tomto směru pro stručnost odkazuje na závěry vyjádřené mj. v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 - 245, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Ze shora uvedeného judikatorního rámce tedy jednoznačně vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být

zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech a uplatněných námitkách účastníka řízení, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Podle rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu je tomu tak právě proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Současně musí být z odůvodnění rozhodnutí patrné, jak se správní orgán vypořádal se vznesenými námitkami a k nim se vztahující zásadní argumentací.

31. Vezme-li soud tedy v potaz jím výše uváděné judikatorní mantinely, dospívá k závěru, že napadené rozhodnutí vytčená kritéria přezkoumatelnosti splňuje. Z napadeného rozhodnutí je především naprosto zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce. Zcela zjevná je podle přesvědčení soudu i skutková opora správních orgánů o jednání žalobce v projednávané věci a o jeho veřejnoprávně podmíněnou úlohu v mezinárodní přepravě odpadů v rozsahu, v jakém na tuto dopadalo právě nařízení 1013/2006. Tento závěr je podle přesvědčení zdejšího soudu jednoznačně odvoditelný i se zřetelem na soudem shora citovanou konstantní judikaturu SDEU. Žalobcovo přesvědčení o právní relevanci kupní smlouvy, resp. její smluvní doložky mezinárodních pravidel INCOTERMS 2010 (EX WORKS), bylo přitom žalovaným v napadeném rozhodnutí výslovně vyvráceno s nikoliv blanketovými odkazy na čl. 18 odst. 1 a 2 odst. 35 písm. g) bodu iii) nařízení 1013/2006. Soud ověřil, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně zabýval žalobcovou odvolací argumentací jím tvrzeného konfliktu soukromoprávní úpravy v jeho vztahu k příjemci odpadu, a to vzhledem k textaci čl. 18 odst. 1 nařízení 1013/2006, která měla naopak veřejnoprávní (kogentní) ráz, a tudíž ji nebylo možno překonat, či zvrátit žalobcem odkazovanými ustanoveními kupní smlouvy. Takto odkazovaná soukromoprávní ujednání sice upravovala přechod odpovědnosti, případně i vlastnictví ke kompozitnímu odpadu na společnost ALKU GmbH již k okamžiku naložení kompozitního odpadu v závodu žalobce na území České republiky, nicméně tato smluvní dispozice ze strany žalobce nemohla překonat jeho povinnosti nezvratně stanovené k jeho tíži nařízením 1013/2006. Žalovaný tak naprosto správně vyhodnotil právní irelevanci žalobcem předkládaných důkazů a jejich neprovedení v odůvodnění napadeného rozhodnutí náležitě odůvodnil, když zároveň zdůraznil, že žalobce se těchto důkazních prostředků dovolával opakovaně.
32. Uváděl-li žalobce ve své replice k vyjádření žalovaného, rozhojňujíc tím svou žalobní argumentaci druhého žalobního bodu tak, že žalobce ve správním řízení obstaral úředně ověřené překlady jím předložené smluvní dokumentace, správní orgán prvního stupně ovšem nevyčkal jejich předložení a anglickými originály žalobcem předložených smluv se v prvostupňovém rozhodnutí vůbec nezabýval, soud plně odkazuje na závěry uvedené v předchozím bodě, které plnohodnotně dopadají i na významově zcela podružnou otázku dodání překladů smluvních dokumentů, jimiž se správní orgány v nyní souzené věci v potřebné míře řádně zabývaly a s jejichž významem pro řešenou věc se vypořádaly. V projednávané věci tak s ohledem k vyvrácení žalobcovy argumentace v odůvodnění napadeného rozhodnutí samotná skutečnost nevyčkání správního orgánu prvního stupně na dodání úředně ověřených překladů smluvní dokumentace podle přesvědčení zdejšího soudu nehrála žádnou relevantní roli.
33. Žalovaný také v napadeném rozhodnutí uvedl, že sám žalobce doprovodný doklad v bloku 1. vyplnil vlastní jednoznačnou identifikací sebe sama jako „osoby, která přepravu zařizuje“, a rovněž do bloku 12 doprovodného dokladu v kolonce „prohlášení osoby, která přepravu

zařizuje“ uvedl své razítko a svůj podpis. Soud seznal, že žalovaný (dle soudu naprosto správně) identifikoval žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí onou osobou v jurisdikci země odeslání kompozitního odpadu, která zařizovala přepravu ve smyslu čl. 18 odst. 1 nařízení 1013/2006.

Žalovaný taktéž zcela relevantním a přitom i zřejmým způsobem uzavřel, že se v projednávaném případě jednalo o povinnost žalobce jako odesílatele odpadu, přičemž tuto povinnost nebylo lze převést kupní smlouvou na zahraničního příjemce odpadu. Odpovědnost za nedovolenou přepravu ve smyslu článku 2 odst. 35 písm. g) bodu iii) nařízení 1013/2006 tak byla v projednávané věci žalovaným vztažena k žalobci, a to pro rozpor skutečnosti s údaji uvedenými v doprovodném dokladu, který ostatně sám žalobce v projednávané věci plně v souladu se čl. 18 odst. 1 nařízení 1013/2006 vystavil; z týchž důvodů se ovšem žalobce nemohl v rozporu se zněním nařízení 1013/2006 dovolávat toho, že osobou, která přepravu u dopravní společnosti zajišťovala, byla společnost ALKU GmbH, označovaná jako příjemce odpadu, a tak ze sebe jakkoliv účinně snímat svou vlastní odpovědnost za splnění své vlastní veřejnoprávní povinnosti. Z úvahy žalovaného, srozumitelně a jednoznačně uvedené přímo v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle přesvědčení zdejšího soudu jasně vyplynulo, čeho se žalobce v projednávané věci dopustil a proč byla jeho opakovaně použitá procesní obrana žalovaným odmítnuta.

34. Zároveň soud ověřil, že žalovaný v nyní souzené věci své závěry řádně opřel o nezbytné důkazy, především o samotný doprovodný doklad, jehož původcem byl sám žalobce, a tím, že přejal zjištění, k nimž dospěl kontrolní orgán, se nedopustil ani pochybení v rámci proběhlého správního řízení. Soud dává žalovanému za pravdu, když tento odkazoval na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2013, č. j. 6 Ads 163/2012 - 24, a to ohledně závěru, že i v projednávané věci bylo třeba dodržovat normativně působící zásadu procesní ekonomie správního řízení, s níž jistě bylo v souladu, že žalovaný převzal kontrolní zjištění obsažená v protokolu o kontrole ze dne 11. 5. 2017, ke kterým dospěl kontrolní orgán před zahájením správního řízení v projednávané věci. Pochopitelně s přihlédnutím ke skutečnosti, že se zcela přirozeně a logicky a s cílem řádného stíhání protiprávního jednání žalobce kontrolní zjištění stala součástí správního spisu, o němž se následně opřelo oznámení o zahájení řízení ze dne 26. 6. 2017, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1615692.001/17/PSJ, v němž byly výsledky kontroly podrobně popsány. Situace přitom jistě mohla procesně vypadat jinak, kdyby žalobce předmětná zjištění relevantním způsobem zpochybnil, tak se ovšem v projednávané věci nestalo – nelze proto správnímu orgánu I. stupně, potažmo žalovanému vytýkat, že výsledky kontroly přejaly, aniž by prováděly samy podrobné zjišťování skutkového stavu. Jestliže pak žalobce v žalobě naznačoval, že žalovaný pouze převzal argumentaci správního orgánu prvního stupně uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí, aniž provedl ve věci jakékoli nové důkazy, nezbyvá zdejšímu soudu než uzavřít, že správní řízení je založeno na zásadě jednotnosti, čili jak prvostupňové, tak odvolací řízení tvoří součást jediného správního řízení, tudíž si nelze představit, že by měl žalovaný v napadeném rozhodnutí provádět dokazování znovu od začátku. Navíc soud nepřehlédl, že se žalobce hodnocením znovu žalobcem předložených podkladů v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně zabýval, přičemž nové důkazy (mimo překlady již ve spise obsažených dokumentů) žalobce nenavrhoval. Za takových okolností tedy nelze ani v této části námitkám žalobce v rámci tohoto žalobního okruhu přisvědčit.

35. V návaznosti na shora uvedené hodnocení tak soud napadené rozhodnutí shledal přezkoumatelným. S otázkou přezkoumatelnosti pak souvisí i námitky vznesené pod **prvním žalobním bodem**, v němž v obecné rovině, čili bez další konkretizace, žalobce vytkl žalovanému, že část výroku napadeného rozhodnutí textově neodpovídala výroku prvostupňového rozhodnutí, tudíž se žalovaným potvrzovaný výrok lišil od výroku prvostupňového rozhodnutí.
36. Ani na půdorysu tohoto námitkového okruhu zdejší soud žalobcem tvrzené pochybení žalovaného nezjistil. Soud tak především ze samotné podoby první a druhé strany napadeného rozhodnutí ověřil, že zcela zřejmou ambicí žalovaného bylo – přes jistou nestandardnost tohoto postupu – toliko deklarovat (reprodukovat) závěry prvostupňového rozhodnutí, aniž by současně směřoval k jeho změně. Vzhledem k tomu, že sám žalobce rezignoval v žalobě (a taktéž při ústním jednání) na konkretizaci údajných textových nesrovnalostí mezi oběma správními rozhodnutími v projednávané věci, soudu nezbylo, nežli ve stejně abstraktní rovině žalobci reagovat, že se podstatnějších odlišností takto namítaného textu nedopátral. Zdejší soud se naopak přiklonil k názoru, že takto žalobcem uplatněnou žalobní námitku je třeba považovat jen za polemickou a účelovou, protože samotný výrok napadeného rozhodnutí znějící „(o)dvolání společnosti EKO Logistics s.r.o., IČO: 267 10 170, se sídlem Tyršova 68, 281 26 Týnec nad Labem ze dne 9. 11. 2017 se zamítá a napadené rozhodnutí se potvrzuje“ byl od ostatního textu bezrozporně a nepochybně odlišen použitím tučného písma, přičemž následoval po nepochybném uvození následujícím textem „...rozhodlo ministerstvo dle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu takto“. Lze tak proto jen stěží vejít v žalobcovu argumentaci zmiňující jiné varianty výroku napadeného rozhodnutí, které by například znamenaly změnu výroku prvostupňového rozhodnutí. Z těchto důvodů soud také tento žalobní námitkový okruh jako nedůvodný odmítl.
37. Následně soud přikročil k vypořádání žalobcem předestřené **třetího žalobního bodu** s tím, že již na tomto místě upozorňuje, že jeho jádro již materiálně a co do judikatorního základu vypořádal výše v rámci druhého žalobního bodu, když seznal, že napadené rozhodnutí netrpělo vadou nepřezkoumatelnosti (tento námitkový okruh fakticky představoval jen derivaci druhého žalobního bodu). Na rozdíl od žalobce soud totiž po náležitém zkoumání napadeného rozhodnutí nedospěl k závěru, že z jeho odůvodnění nebylo patrné, proč by nemělo mít výrokem prvostupňového rozhodnutí vytýkané jednání žalobce charakter porušení nařízení 1013/2006, potažmo návazně správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. g) zákona o odpadech, za situace, kdy se žalobce vytýkaného jednání evidentně dopustil. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí žalobci řádně protiprávní jednání přičetl, a to adresně, s opřením o konkrétní důkazní prostředky a o právní hodnocení podepřené jednoznačně vymezenými a žalovaným vhodně připomínanými ustanoveními nařízení 1013/2006.
38. Zdejší soud se konečně zastavil u žalobních námitkách **čtvrtého žalobního bodu**, jimiž žalobce brojil proti tomu, že žalovaný údajně nijak nezhodnotil odvolací námitku žalobce týkající se neodůvodněné výše pokuty uložené prvostupňovým rozhodnutím. Soud rovněž tento žalobní bod zhodnotil jako účelový. Po shora soudem provedeném zvážení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jehož součástí bylo rovněž posouzení, zdali se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval všemi odvolacími námitkami, již výše soud deklaroval, že napadené rozhodnutí takovou vadou netrpělo, a to pochopitelně i pro žalobcem naříkanou případnou absenci reakce žalovaného na odvolací námitky žalobce ve vztahu k nezákonnému stanovení výše pokuty. Žalovaný v napadeném rozhodnutí na str. 4 nejprve tuto odvolací námitku v plném znění citoval, aby ji posléze na str. 7 – 8 napadeného

rozhodnutí náležitě vypořádal. Žalovaný v takto soudem odkazovaných pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí žalobci vysvětlil, na základě jakých skutečností správní orgán prvního stupně dospěl k závěru o střední závažnosti ohrožení životního prostředí v důsledku protiprávního jednání žalobce, když mu představil škálu i důvody pro takové vyhodnocení materiální stránky žalobcem spáchaného přestupku, spočívající ať již v nikoliv zanedbatelném množství kompozitního odpadu, tak v předchozí protiprávní činnosti žalobce při přeshraniční dopravě odpadu, za niž byl uznán vinným a sankcionován pokutou ve výši 60 000 Kč; soudu přitom není zřejmé, proč by předchozí protiprávní jednání žalobce nemohlo být při úvaze o výši pokuty zohledňováno – dřívější sankcionování nepochybně představuje významné hledisko pro posouzení preventivního účinku nyní ukládané pokuty. Předmětnou úvahu posléze žalovaný zasadil i do rozmezí sazby možné výše následně ukládané pokuty, přičemž současně žalobce upozornil na skutečnost, že za předmětný delikt uložil pokutu při spodní hranici sazby, která dosahovala až do mezní hodnoty 50 milionů Kč.

39. Soud tak uzavírá, že není pravdou, že by se žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolací námitkou žalobce ohledně rozporované výše uložené pokuty nezabýval, když předmětnou námitku nejen výslovně do odůvodnění napadeného rozhodnutí přetlumočil co do jejího znění, ale pak ji též

adresně vypořádal. Proto bylo na místě i tento žalobní bod pro nedůvodnost ze strany soudu odmítnout.

40. Soud přitom neopomněl ve světle závěrů vyplývajících z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013 - 46, č. 3528/2017 Sb. NSS, posoudit (nad rámec žalobcem vznesených žalobních bodů) okolnosti související s případnou změnou zákona o odpadech po nabytí právní moci napadeného rozhodnutí. Soud zohlednil, že zákon o odpadech, ve znění zákona č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, s účinností od 1. 7. 2017 stanovil za porušení ekvivalentní povinnosti stanovené nařízením 1013/2006 podle § 66 odst. 8 písm. e) za správní delikt (přestupek), za nějž byl žalobce v předmětném případě postihnut, nezměněnou horní hranici 50 000 000 Kč. Proto nelze tuto právní úpravu, ve spojení s novou úpravou správního trestání, považovat pro žalobce za v obecné rovině příznivější.
41. V této souvislosti se soud ještě zastavil u tvrzení žalobce v jeho replice k vyjádření žalovaného, v níž uváděl, že žalovaný měl v projednávané věci dospět k závěru, že v ní byl naplněn liberační důvod ve smyslu § 21 přestupkového zákona. Žalobce prý totiž nemohl zabránit tomu, aby přepravu kompozitního odpadu provedla dopravní společnost, přičemž při vyplnění přepravních dokumentů postupoval výhradně podle informací, které obdržel od svého smluvního partnera, společnosti ALKU GmbH. Soud v první řadě v nyní souzené věci nezjistil, že by žalobce v řízení před správními orgány sám prokázal, že vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil (k tomu srov. § 21 odst. 1 přestupkového zákona), v důsledku čehož by mohlo dojít k jeho liberaci. Právě naopak, ověřením spisového materiálu lze nesporně dospět k závěru, že žalobce sám svým soukromoprávním jednáním aktivně přenesl, za použití doložky EX WORKS, doporučené svou vhodností pro vnitrostátní obchod (k tomu srov. pravidla INCOTERMS 2010, doložka EXW, založená ve správním spisu), povinnost k zajištění přepravy na příjemce odpadu – společnost ALKU GmbH, čímž se sám připravil o možnost ovlivnit dopravu odpadu v souladu s dohodnutou smlouvou a vyplněným doprovodným dokladem a zajistit si tak

potřebnou míry kontroly nad plněním své vlastní veřejnoprávní povinnosti. Tím totiž podle přesvědčení soudu žalobce rozhodně nebránil páchání přestupku. I proto soud shledává mlčení žalovaného v napadeném rozhodnutí v žalobcem namítaném ohledu za naprosto adekvátní nastalé situaci, a takto žalobcem rozhojňenou námitkovou argumentaci považuje za účelovou.

42. Soud konečně nemohl přihlídnout k námitce žalobce uplatněné v replice k vyjádření žalovaného ze dne 16. 3. 2020 a spočívající v údajné závažné procesní vadě, že správní orgán prvního stupně prvostupňové rozhodnutí postavil výhradně na anglicky psaném dopisu ze dne 17. 8. 2016 nazvaném „Waste Management“, který mu zaslala *Bezirksregierung Arnsberg*, aniž k němu však doložil překlad do českého jazyka. Soud k této námitce konstatuje, že ji žalobce zcela zřejmě uplatnil opožděně, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 17. 4. 2018, tudíž lhůta k podání žaloby proti němu včetně nutné formulace žalobních bodů uplynula ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. do dvou měsíců od tohoto okamžiku, čili dne 17. 6. 2018. V tomto směru tedy zdejší soud aproboval konstantní závěry aplikovatelné judikatury, konstatující, že „*v replice podané po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání žaloby ... nemůže žalobce vznášet nové žalobní body...*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2007, č. j. 1 Afs 54/2006 - 86), přičemž se nejednalo o rozhojnění jiného včasného žalobního bodu, ale o žalobní bod zcela nový. Se zřetelem k závěru o opožděnosti této žalobní námitky soud tedy nepřistoupil k jejímu meritornímu vypořádání.

VIII. Závěr a náklady řízení

43. Na základě všech shora uvedených skutečností soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěšný nebyl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu nad rámec běžné administrativní agendy žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 3. srpna 2020

Mgr. Martin Lachmann v. r.

předseda senátu